

[Morten Lange.]

valgt den bedste. Det bør stå helt klart fast, at det stadig væk er princippet. Det er i det hele taget et af de store og meget vigtige spørgsmål ved offentlig ansættelse, hvor vi jo nok i væsentlig grad er garderet ved den procedure, som er fastlagt ved ansættelse i offentlige stillinger. Men jeg stillede forleden et spørgsmål til ministeren om muligheden for at se lidt nærmere på reglerne for besættelse af offentlige stillinger. Nogle eksempler kunne tyde på, at vi måske nok skulle sikre os regler, hvorefter en af ansøgeren tilbagekaldt ansøgning kunne opretholdes, hvis der var grund til at tro, at tilbagekaldelsen hvilede på falske præmisser. Noget sådant kunne vi måske også få lejlighed til at diskutere i udvalget. I det hele taget er spørgsmålet om at sikre den bedst mulige besættelse af tjenestemandstillinger noget helt centralt i forbindelse med spørgsmålet om åremålsansættelse.

Jeg kan med disse bemærkninger tilsige min medvirken i udvalget til en behandling af lovforslaget. Jeg ser gerne dets første afsnit overordentlig stærkt nedskåret, det sidste afsnit måske til gengæld snarest udbygget.

Kjær Rasmussen: VS' holdning til selve tjenestemandsbegrebet skal jeg ikke komme ind på ved denne lejlighed. Vi har før haft lejlighed til at give udtryk for, at vi ikke er varme tilhængere af systemet.

Med hensyn til det foreliggende lovforslags kapitel I, det, der vedrører kongelig udnævnelse af visse tjenestemænd, er der heller ikke meget at sige for vort vedkommende. For vor skyld kunne man såmænd godt have nedskåret antallet til to, således som hr. Ivar Nørgaard var lige ved at foreslå, men regeringen anser det altså for nødvendigt fortsat at have omkring 5.000 af slagsen. Egentlig tror vi, at disse ca. 5.000 kommende har lidt hjælp behov, og vi tænker her især på de rituelle fiksfakserier, der er forbundet med ansøgninger stilet til kongen. Den søgende tjenestemand instrueres således i en tjenestemandslommebog fra 1970 meget nøje om, at han skal underskrive sin ansøgning med et „allerunderdanigst“. Mon ikke det var på tide, at vi prøvede på at afskaffe sådanne kvalmende udtryk fra enevoldstiden? Dem kan man pas-

sende overlade til hofsnogene til skal vi sige frivillig afbenyttelse.

Jeg vil herefter vende mig til lovforslagets mere interessante kapitel II, der vedrører åremålsansættelserne. VS finder det meget skuffende, at de adspurgte ministerier ikke rigtig har kunnet komme med forslag om, hvilke tjenestemandstillinger der ved nybesættelse kunne besættes på åremål. Imidlertid kan man ikke bebrejde administrationens folk ret meget, for det er jo nu engang ikke dem, der udsteder de politiske retningslinjer. Det er folketinget, som gør det efter bogstaven i hvert fald, og det er derfor også folketingets opgave at sige, at nu skal de og de stillinger besættes på den og den måde. Vi finder det altså meget forkert, at ministeren — sådan opfatter vi det — i sine bemærkninger ligesom har villet give administrationens folk skylden for, at der ikke rigtig er kommet stillinger frem; som egner sig til åremålsbesættelse. Men i stedet nævnes der i bemærkningerne nogle kriterier for, hvilke stillingsgrupper der egner sig til åremålsansættelse, stillinger, hvori nye synspunkter kan være ønskelige — som om det for øvrigt ikke var tilfældet overalt. Men ministeren nævner kun videnskab og kunst og visse dele af undervisningen plus et par stillingsgrupper mere. Her vil åremålsansættelse kunne komme på tale, hvis vel at mærke stillingerne ligger over et vist lønmæssigt niveau.

Efter vores opfattelse har angsten for at gå nye veje sat alt for snævre grænser i dette vigtige spørgsmål. Der burde selvsagt være mulighed for at ansætte på åremål i almindelige chefstillinger inden for centraladministrationen og inden for den lokale administration: kontorchefen, skoleinspektøren, postmesteren, politimesteren. Hvorfor er man egentlig så bange for at ansætte dem på åremål?

Tidligere forsøg på at ansætte tidsbegrænset er ikke faldet særlig heldigt ud, det ved vi godt, fordi det viste sig, at den samme person næsten altid blev genansat. Men her skal man lægge mærke til ansættelsesproceduren. Det kunne jo tænkes, at det er den, det er galt med; det mener vi i hvert fald at det er. Vi mener, at man må se at finde udvej for at kunne besætte chefstillingerne på åremål ved kollegialt valg. Hvad skulle der f. eks. være til hinder for, at skolein-